

158. Korpral Kanon

1. Mig lyster för Eder att sjunga
om gamle korpral Kanon,
som fröjdat båd' gamla och unga
och var just en lustig patron
Lappskräddare till professionen
var stackaren, vanför och arm,
men sjöng som en lärka och tonen
klang alltid ungdomlig och varm:
"Vad nöttar te", sa'n,
"att glo på sne", sa'n,
"å ta te' lip", sa'n,
"för minsta knip", sa'n,
"nej, morsk å kry", sa'n,
"i ne' å ny", sa'n,
"föfnöjd å gla", sa'n,
"dä vill ja' va'!"

2. I Tyskland så manliga stred han
och vågade muntert sitt liv
På sjukbädden kämpa' och led han
men sjöng under läkarens kniv,
den dag den fördömda granaten
sprang sönder helt nära'n invid
Och dömde den kække kamraten
till träben för hela hans tid
»Gör ej ett grann», sa'n,
»ty Carl Johan», sa'n,
»kom till min säng!», sa'n
»och - trä - biäng!», sa'n,
»kom ock en kväll», sa'n,
»Gen'ral Kardell», sa'n
»Tack och farväl», sa'n,
»du glada själ!"

3. Hans Bolla var kärlig och trogen,
snart prästen förenade dem
En anspråkslös koja i skogen

blev så deras fattiga hem
Där levde han, lycklig som ingen,
tog världen och sorgerna lätt
Men Bolla - för mjölet i bingen -
hon kunde väl gråta en skvätt
»Tig bara still», sa'n,
»din lipesill», sa'n,
»Och lär dig då», sa'n,
»en gång förstå», sa'n
»Min gamla tös», sa'n,
»Ej 'hös om flös'», sa'n
»men 'horp om snorp'», sa'n,
»hör till ett torp!»

4. De fingo förskräckligt med ungar,
som präster och skräddare få
Men gubben var kung ibland kungar
och Bolla var katig också
När, prydd med medalj uppå brickan,
han skulle till prostgården gå,
med tolvskillingssedeln i fickan
att bytingen kristnader få:
»Herr prost, god da'», sa'n,
»Här kommer ja'», sa'n,
»min halte tok», sa'n
»Slå upp din bok», sa'n,
»skriv dit en ny», sa'n,
»som stork från sky», sa'n,
»har bragt till mor,», sa'n,
»så fet och stor!»

5. Stor lärdom hans pojkar ej brydde,
mer enkel uppfostran ej ges;
Med korsben de sutto och sydde
och lärde sig Luthers katekes
Till var av linhåriga drängar,
som lämnade barndomens dal
I stället för reskost och pengar
höll »pappa» ett gripande tal:
»Var kry och rask,», sa'n,

»din puttefnask», sa'n,
»sitt pigg och lätt», sa'n,
»på din lavett», sa'n
»Sy friska tag», sa'n,
»var arbetsdag», sa'n
»Tänk på din själ», sa'n
»Vet hut, farväl!»

6. Sin fela han skötte behändigt
på bröllop och gillen i byn
Den gamle Kanonen beständigt
kom glädjen att stiga mot skyn
Fick då han en pärla för tanden,
dess högre ljud tonernas brus,
dess flinkare rörde sig handen,
ju mera han fått sig ett rus
»Att jag ä' full», sa'n,
»ä' hjärtats skull», sa'n,
"ty ungdomsfröjd», sa'n,
"gör mig så nöjd», sa'n
»Att för dess väl», sa'n,
»jag tar min själ», sa'n,
»en större skål», sa'n,
»Än gubben tål!»

7. Han vördade kyrkan och prästen
på gammalt och hederligt vis
Men klockarn han skydde som pesten,
som sagt, han skrek som en gris
Lik piccolaflöjten så galler
i högaste applicatur
gol gubben, men's klockaren gnäller
så hes som en folkilsken tjur
»Stäm bättre upp,», sa'n,
»din klockartupp», sa'n
»Men ä' förment», sa'n,
»dig sjunga rent», sa'n
»Sköt då, jag ber,», sa'n
»ditt trampklaver», sa'n

»Du ä' för skral», sa'n
»till näktergal!»

8. Jag ofta tog vägen åt gubben
om kvällen vid vinterens tid,
då ensam vid härden på stubben
han lappade byxor med frid
Hans Bolla, för himmelen mogen,
re'n länge har vilat i ro
Och fjärran från hemmet i skogen
ha' pojkarna fäst sitt bo
»Nej, se på den,» sa'n,
»nu här igen», sa'n
»Kanske jag får», sa'n,
»en könjakstår», sa'n,
»som gör så gott», sa'n,
»i gammalt skrott», sa'n
»Men ä' ej så», sa'n,
»så skål ändå!»

9. En afton med lykta i handen
jag styrde till hyddan min gång
Märkvärdigt? I mörker jag fann den,
ej hörde jag gamlingens sång!
Därinne han vilade stilla,
med halvbrustna ögon han log
Snart fri från all världenes villa,
han jollrade - i det han dog:
»Tack för god vakt!» sa'n,
»med Gud i akt», sa'n,
»med friskt humör», sa'n,
»korpralen dör», sa'n
»Snart ödmjuk står», sa'n,
»avlösning får», sa'n,
»för Herrans tron», sa'n,
»Korpral Kanon!»

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 158/